

Pastamız Bile Ağlıyor

– F.Ç.Kabadayı · 10 Ağustos 2018

Eski vakitlerin birinde güzelliği benimle aynı ölçü de bir arkadaşıma “Ne çirkiniz ya,” deme gafletinde bulundum. Gaflet diyorum çünkü Allah’ın yarattığı çirkin olur mu? Arkadaşımdan farklı bir cevap bekliyordum ama ne dedi biliyor musunuz?

“Kendi adına konuş!”

Şair-yazar kısmı duygusal oluyor vesselam...

En ufak bir etkiye büyük tepkiler veriyor zihnimiz. Başkalarına göre daha çabuk yıpranıyor, daha çabuk yaşılanıyoruz. Yaşadığımız mutluluklardan çok; acı, hasret, özlem gibi duygular biz de daha baskın oluyor.

Şimdi ben bütün şair yazarlar adına konuşmuş gibi olmayayım ama gerçekten büyük kısmı böyle. Ayrıntılı düşünmek, iyi gözlem yapmak, en ufak ayrıntıları kendimizce yorumlamak bizim görevimiz gibi. Üzerimize yapışmış. Silkelenmekle falan gitmiyor anlayacağınız... Hele de belli bir yaştan sonra bizleri büyük darbelerin enkazı olduğumuzda görün.

Böyle bir olay sonrası yüz felci geçirdiğimi de araya sıkıştırırım. Etkiye tepkimiz büyük demiştim.

Geçenlerde oğlumun kurs öğretmeni Ayşe Hoca Hanım, bir dilim pasta ile limonata ikram etti. Ne kadar güzel yapmış hayran kaldım. Tarifini aldım. Normalde pasta kurabiye işlerinde iyi değildir. Hatta savaş varken komşular kurabiyelerim için farklı önerilerde bulunmuşlardı.

Eve gelir gelmez denedim ve inanır mısınız ilk defa çok güzel oldu. Adı da “ağlayan pasta” imiş. Bu kadar güzel olması beni şaşırtınca “Pastamız bile ağlıyor” dedim içimden.

Şair hassas olur, şair-yazar dostlarınıza diğerlerinden daha ince, daha düşünceli ve daha fedakar yaklaşın. Biz zaten hem normal insanlarla hem de romanlarımızdaki karakterlere uğraşıyoruz.

Yoksa çok iyi bir dost olacak bu kişileri kazanır kazanmaz kaybedersiniz. Benden hatırlatması...

Ne demiş şair bir şiirinde:

Yalan dünya nedir senden çektiğim,
Kara bahtım yine kararttın benim,

Bir kez yeşermedi erken ektiğim,
Kara bahtım yine kararttın benim.

Testi benim idi kanıp içmedim,
Gelin ettin beyaz duvak açmadım,
Yere serip çamur ettin kaçmadım,
Kara bahtım yine kararttın benim.

“Geçer” dedim “biter” dedim olmadı,
Biçare haldeyim gönlüm dolmadı,
Unutmak istedim umut solmadı,
Kara bahtım yine kararttın benim.

Hiç mi dinmeyecek gözümdeki yaş,
Yürüdüğüm her yol ya çakıl ya taş,
Diyarı gurbette yaşattın bir baş,
Kara bahtım yine kararttın benim.

Kastın neydi bilmem hiç güldürmedin,
Huzurdan payıma hiç böldürmedin,
Avuç açtırdın da bak öldürmedin,
Kara bahtım yine kararttın benim.

Omzumdaki bu yük ezip geçerken,
Dur demek imkânsız olmaz geç, erken,
Mihnetim ömrüme mezar seçerken,
Kara bahtın yine kararttın benim.

(Not:Yazıda geçen acemi şair benim...)